

Αγωνιστές του κινήματος γράφουν στην Παντιέρα για την κομβική αναγκαιότητα της πραγματοποίησης της Πορείας του Πολυτεχνείου 2020

Σήμερα γράφει ο **Παντελής Αυθίνος**

Τι σηματοδοτεί η φετινή διαδήλωση στην επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου; Ποιο είναι το νόημα του φετινού αγωνιστικού προσκλητήριου;

Κάθε φορά εδώ και 47 χρόνια το εργατικό κίνημα, οι λαϊκές μάζες, η νεολαία, βρίσκουν τις αναλογίες, τις αντιστοιχίσεις ανάμεσα στα συνθήματα της εξέγερσης και τους αγώνες της τρέχουσας περιόδου.

Αλλά φέτος είναι κάτι πιο συνολικό, κάτι βαθύτερο που είναι κοινό ανάμεσα στο 1973 και το 2020.

Ψωμί - Παιδεία-Ελευθερία ήταν το σύνθημα που συμπύκνωνε την εξέγερση. Το σύνθημα που για τρεις ημέρες υπήρξε η κραυγή της φοιτητικής, μαθητικής και -πιο σημαντικό - της εργατικής νεολαίας.

Τα χρόνια που ακολούθησαν τα δύο πρώτα συνθετικά -το ψωμί και η παιδεία- κυριάρχησαν στους αγώνες του εργαζόμενου λαού, στην προσπάθεια του να απαλύνει το βαθμό εκμετάλλευσης που ασκεί επάνω του η καπιταλιστική τάξη αυτής της χώρας.

Όχι ότι η ελευθερία (μια έννοια που περιλαμβάνει την πολιτική δημοκρατία αλλά δεν περιορίζεται μόνο σε αυτήν) είχε κατακτηθεί ή έστω προσεγγιστεί. Η δολοφονίες από τις δυνάμεις καταστολής του Κουμή και της Κανελλοπούλου το 1980, του 15χρονου Καλτεζά το 1985, του 15χρονου Γρηγορόπουλου το 2008, έρχονταν ξανά και ξανά να μας θυμίσουν ότι το σύνθημα της ελευθερίας παρέμενε το πιο ανεκπλήρωτο από όλα.

Και σε αυτό το σύνθημα βρίσκεται η βαθύτερη και συνολικότερη ταύτιση με το 1973 της φετινής επετείου, της φετινής διαδήλωσης.

Στο οικονομικό πεδίο, το 1973 ήταν η χρονιά της έναρξης της οικονομικής καθόδου του ελληνικού καπιταλισμού μετά από 12 χρόνια αλματώδους ανάπτυξης. Ένα χρόνο μετά ο παγκόσμιος καπιταλισμός θα έμπαινε για τα καλά στην μακρόσυρτη κρίση που έβαλε τέλος στην μεταπολεμική κεϋνσιανή αναπτυξιακή έκρηξη.

Στο πολιτικό πεδίο η απριλιανή δικτατορία έψαχνε τρόπο να βγει, τόσο από την πολιτική απομόνωση, όσο και από την πίεση των εργατικών αγώνων που είχαν ξανακάνει την εμφάνιση τους έναν χρόνο πριν και από το φοιτητικό κίνημα που είχε ήδη δείξει τις διαθέσεις του από τον Φλεβάρη του ίδιου χρόνου.

Μια «ελεγχόμενη» κοινοβουλευτική δημοκρατία, μια μεταπολίτευση σαν και αυτήν που επέτρεψε ο Πινοσέτ στην Χιλή 17 χρόνια μετά, προετοιμαζόταν τότε από την δικτατορία και τον Πρωθυπουργό της τον Μαρκεζίνη.

Και εκεί ήλθε η νεολαία. Εμπνευσμένη από την δύναμη του Μάη του 1968, από το παγκόσμιο κίνημα της νεολαίας και των εργατών που συντάραξε τον καπιταλισμό, η εξέγερση του Πολυτεχνείου κονιορτοποίησε τον γύψο που ήθελε να βάλει η άρχουσα τάξη ακόμα και στην τυπική αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία. Έτσι επιβλήθηκε τελικά στην μεταπολίτευση ένας ταξικός συσχετισμός πάνω στο αστικό πολιτικό σύστημα, που το υποχρεώνει μέχρι σήμερα να σκέφτεται δύο φορές πριν αποφασίσει κάθε νέα επίθεση. Το «φάντασμα» της ανατροπής του νόμου Γιαννίτση το 2001 παραμένει πάντα παρόν και αναδεικνύεται σε κάθε επέτειο της εξέγερσης.

Σήμερα ο παγκόσμιος καπιταλισμός βρίσκεται βυθισμένος σε μια τριπλή κρίση. Μια κρίση υγειονομική -η πανδημία του κορονοϊού σαν εκδήλωση της συνολικότερης οικολογικής κρίσης- μια κρίση οικονομική με την νέα βουτιά στην μακρόσυρτη ύφεση που ξεκίνησε το 2008 και μια όλο και πιο έντονη διολίσθηση στην πολιτική κρίση και στην επιλογή εκδοχών αυταρχικής διακυβέρνησης προκειμένου να διατηρηθεί η σταθερότητα του αστικού

πολιτικού συστήματος.

Η αντιμετώπιση της πανδημίας παγκόσμια, αλλά και στην Ελλάδα έχει να κάνει με αυτές τις ανάγκες του συστήματος και όχι με την υγειονομική μάχη για την διασφάλιση της υγείας του λαού. Μια στρατηγική που έχει σαν κέντρο αποκλειστικά τα lockdown, και όχι την γενναία ενίσχυση και επέκταση του δημόσιου συστήματος υγείας, την επιβολή δρακόντειων μέτρων υγιεινής και ασφάλειας στην λειτουργία της οικονομίας, την πλήρη διασφάλιση των μισθών και όλων των θέσεων εργασίας, την αποτελεσματική ισχυρή προστασία των ευάλωτων ομάδων του πληθυσμού, τα μαζικά δωρεάν τεστ, την ιχνηλάτηση και την απομόνωση στοχευόμενα των κρουσμάτων και των επαφών τους.

Αντίθετα, αυτή η πολιτική που υλοποιείται από τους καπιταλιστές σήμερα, στοχεύει στο να φορτώσει τα βάρη πάνω στην εργατική τάξη, να διασφαλίσει τα κέρδη και τις αποζημιώσεις για τους καπιταλιστές μέσα από τους πακτωλούς των ευρωπαϊκών ταμείων στήριξης, να εξαφανίσει τους μικρομεσαίους για χάρη του μεγάλου κεφάλαιου, σύμφωνα με τις επιταγές του σχεδίου Πισσαρίδη, και να εγκαταλείψει τους ευάλωτους συνανθρώπους μας στην τραγική μοίρα τους.

Αυτή η πολιτική απαιτεί «ελεγχόμενες δημοκρατίες» σαν και αυτήν που παραχώρησε ο Πινοσέτ στον Χιλιανό λαό. Σαν και αυτήν που δεν επέτρεψε η εξέγερση του Πολυτεχνείου να υλοποιηθεί.

Αυτό είναι το πραγματικό νόημα της φετινής απαγόρευσης της πορείας του Πολυτεχνείου. Μια συμβολική και ουσιαστική έναρξη της επίθεσης για την οριστική ανατροπή του ταξικού συσχετισμού που επιβλήθηκε από το κίνημα το 1973.

Αν έχουμε να κοιτάξουμε κάπου αυτήν την περίοδο είναι και πάλι η Χιλή. Εκεί που η νεολαία και η εργατική τάξη δεν σταμάτησαν ούτε λεπτό –μέσα στην πανδημία του κορονοϊού- τον ηρωικό αγώνα που δίνουν για να απαλλαγούν από την «δημοκρατία του Πινοσέτ». Για να απαλλαγούν από αυτό το είδος της δημοκρατίας που θέλουν να επιβάλλουν σε εμάς ο Μητσοτάκης και η άρχουσα τάξη της χώρας μας.

Δεν πρέπει να τους αφήσουμε. Γιατί αν η πορεία του Πολυτεχνείου δεν γίνει, αν οι επόμενες πορείες και απεργίες δεν γίνουν δεν θα επιβάλουμε ποτέ την πραγματική πολιτική για την αντιμετώπιση της πανδημίας. Και θα έχουμε απομακρυνθεί ακόμα περισσότερο από την εκπλήρωση του συνθήματος για την Ελευθερία.

Και κάτι ακόμα. Το 1973 τα κόμματα της αριστεράς της εποχής στάθηκαν αμήχανα μπροστά στον «εκδημοκρατισμό» του Μαρκεζίνη. Το Πολυτεχνείο τους υποχρέωσε και αυτούς σε αναδίπλωση.

Γιατί μέσα στο Πολυτεχνείο -και μέσα από το Πολυτεχνείο- αναδείχτηκε μια νέα αριστερά, η αριστερά της επανάστασης όχι της μεταρρύθμισης του συστήματος.

Το ίδιο στοίχημα παίζεται και σήμερα.

Ο ΣΥΡΙΖΑ ήδη έχει δηλώσει την υποταγή του στις απαγορεύσεις του Μητσοτάκη. Το ΚΚΕ και το ΜΕΡΑ 25 θα διαδηλώσουν αλλά με αντιπροσωπείες. Με 9 διαδηλωτές το ΜΕΡΑ 25 με πιο μαζική αντιπροσώπευση το ΚΚΕ

Η Αντικαπιταλιστική και Επαναστατική Αριστερά θα σηκώσει πάλι το βάρος της ιστορικής πρόκλησης.

Σε κάθε περίπτωση η απάντηση στην πρόκληση αυτή, θα κρίνει και την αριστερά της εποχής μας.

Ο Παντελής Αυθίνος είναι μέλος της συντακτικής ομάδας του site e la liberta